

Lau Kwok Hung při práci.

Sochat ohněm

**Je mu 57 let, je sochař a ovládá umě-
ní dialogu. Lau Kwok Hung, Číňan,
který žije v Loppianu.**

Jedním z jeho děl posledních let je rozměrná tvář na pozadí stromů umístěná ve výšce 1 700 metrů nad mořem. Spíše než skulpturu připomíná trojrozměrnou kresbu z čar, v níž převažují prázdná místa, a proto téměř splývá s okolní přírodou pastviny Wildschönau, jejíž duši jako by představovala.

Lau Kwok Hung realizoval v Rakousku v exteriéru i další plastiky. Jeho skutečná dílna ale sídlí v Loppianu, citadele Hnutí fokoláre, kde jsem mohl obdivovat jeho originální železné skulptury.

„Už jako malý,“ začíná vyprávět, „jsem rád kreslil. V šesti letech jsem se začal učit kaligrafii. V mé rodině ale nebylo umění jako případné zaměstnání dobrou volbou. Později, v devatenácti letech – to už jsem žil zde v Loppianu – se mi mé umělecké povolání během práce pro Centro Azur Arte lépe vyjas-

nilo a upevnilo, takže jsem v roce 1975 zahájil studium na Belle Arti ve Florencii. V témže roce jsem vstoupil do hudební skupiny s Gen Rosso. Tancovat a zpívat před publikem pro mne bylo novou výzvou, protože jsem byl spíše plachý, ale bylo to také zkoumání nových vyjadřovacích forem a získávání stále lepšího povědomí o tom, jak navázat vztah s publikem.“

A po letech u Gen Rosso, s diplomem z Akademie v ruce?

„Představoval jsem si, že přede mnou leží zlatá cesta umění a dovede mne kdoví kam. Ale nebylo to tak. Strávil jsem osm let na Filipínách jako pisár. Byla to práce, která – jak se zdálo –

Pocta Matteu Riccimu, jedna z plastik.

neměla nic společného s uměním, ale měla smysl, protože byla důsledkem mé volby spolupracovat na evangelizaci. Konkrétně jsem jako zaměstnanec New City, anglického Nového města, zajišťoval redakci grafickou úpravu dvouměsíčníku. Stejně jako pro publikum Gen Rosso jsem se i zde snažil svým, tentokrát 'neviditelným' čtenářům dávat ze sebe se spoustou fantazie to nejlepší, ve snaze o dokonalost.“

Co následovalo po těchto osmi letech na Filipínách?

„Přestěhoval jsem se do Montet, švýcarské citadely Hnutí fokoláre, kde jsem se znovu vrátil k tomu, co jsem vlastně vystudoval: k sochařině. Při hledání nové cesty, která by mne odlišila, jsem jednoho dne pozoroval kováře při práci s kovem a byl jsem jako 'zasazen bleskem' – tou mocí elementu ohně, který dává změknot oceli. V tu chvíli jsem si řekl: 'Budu tvořit sochy ohněm!' Jakmile bylo jednou rozpoutáno nadšení mého *heuréka!* a pár popáleninami zaplacená cena mého spřátelení se svěřícím plamenem, řeknu ti po pravdě, že jsem už toho dne 'viděl' díla, která jsou k vidění v dílně a která jsem zrealizoval až za mnoho let. Byl jsem si jistý, že k nim dojdou.“

Když jsi jednou objevil nové možnosti sochařství ze železa a ohně, co dalšího se dělo?

„Tři roky jsem žil z prvních příslibů této nalezené formy umění. Pak ale nastaly takové okolnosti, že jsem musel jako učedníci 'zanechat lovu ryb', abych následoval Ježíše. Byl jsem povolán k dalšímu úkolu do Koreje, kde jsem se sedm let věnoval něčemu jinému, aniž bych si 'sáhl' na železo, nepočítám-li žehličku. V roce 2000 jsem se na výslovné přání Chiary Lubichové opět začal věnovat sochařině a usadil jsem se zde v Loppianu. Chiara se zajímala o moje pokroky a nikdy o mě neopomněla projevit mateřskou starostlivost. I teď pořád cítím, že je dál se mnou, že mne inspiruje.“

Kam tě ještě zavedlo tvé umělecké hledání?

„Kam mne zavedlo? Doufám, že k tomu, abych byl stále více sám sebou. Mluvíme teď o znovunalezené kaligrafické žíle. Po tisíciletí byla kaligrafie v Číně nejvyšším uměním, uměním vysvětlou-

Malí kaligrafové na jednom Hungově workshopu.

jícím všechny ostatní disciplíny. Forma umění současně stará a soudobá, takže fascinovala mnohé slavné evropské umělce (impresionisty, Miróa, Picassa, atd.). V posledních letech jsem si zvykl začínat den půlhodinkou kaligrafického cvičení. Je to chvíle, kdy se spojují se svými kořeny. Je to dialog s elementem vody (inkoust). Pak se obléknu do nehořlavých montérek a zbytek dne trávim dialogem s ohněm. Ty dva dialogy spojuje střídavá kontinuita. V hrubých rysech je to stejné estetické hledání: jak v inkoustových čarách tvořících znaky, tak i v železných obrysech, simulujících grafické prvky anatomických skic.“

**Stále se ti vrací motiv cesty: velblou-
di, džunky... Cesta, která předchází
setkáním národů, výměnám nejen ob-
chodním, ale i kulturním.**

„Xing, cestování, je jednou ze základních potřeb mého lidu. Si-Lu, Hedvábná stezka, která začínala v Xi-Anu, jednom ze starodávných hlavních měst Číny, je realita blízká mnoha Číňanům, protože jsou si vědomi, že nějak přispěli k velkému kolepé historii výměn mezi Východem a Západem, kterou lze označit za počátek moderní globalizace v pozitivním smyslu slova. Hedvábná stezka je pro mne voláním po pravdě: kdokoli si je vědom toho, že je pro ostatní darem, pro toho neexistují hranice. Každoročně se vracím do Číny, nejen proto, že

jezdím na umělecké a kulturní akce, ale také proto, abych byl tímto mostem mezi Východem a Západem a oživoval ho.“

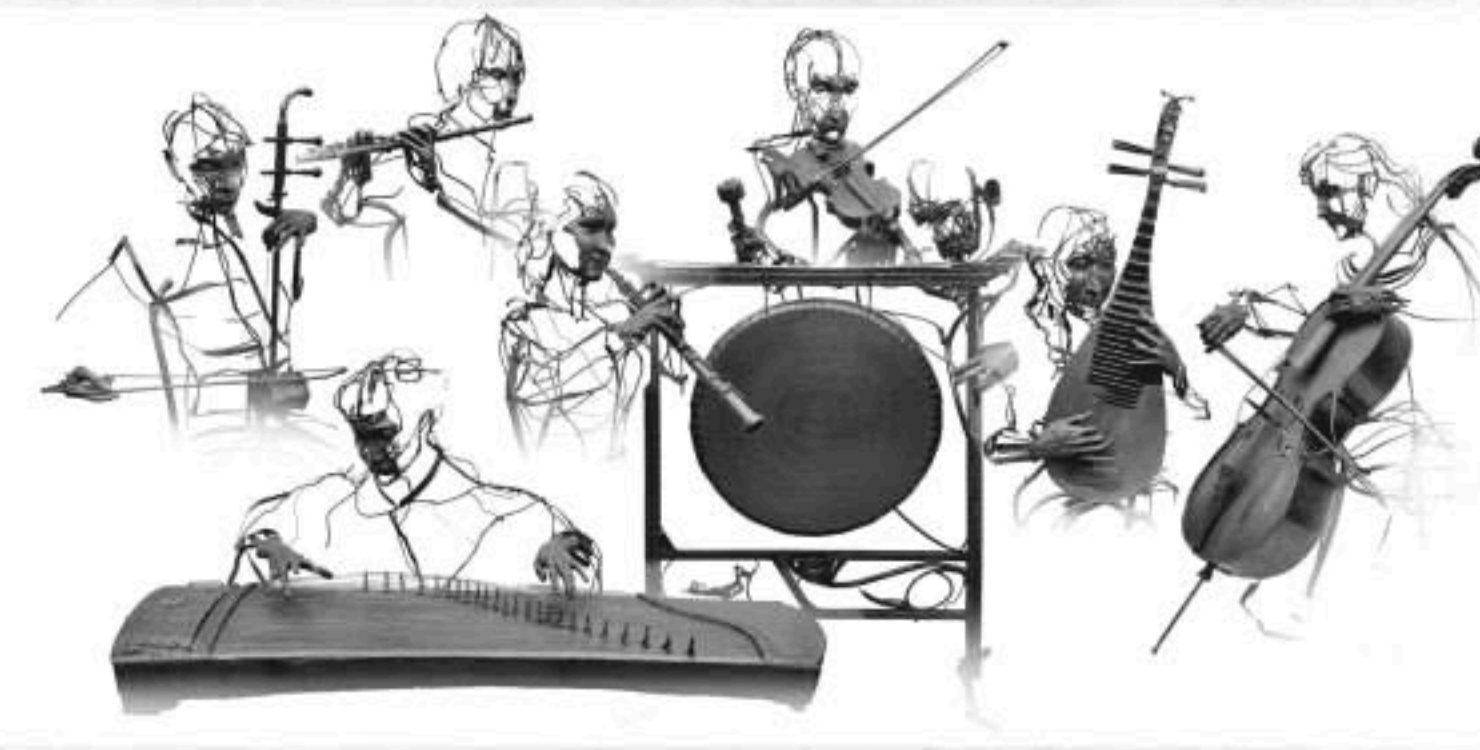
A tím se dostáváme k workshopům kaligrafie, které nabízíš veřejnosti...

„Tím, že jsem často pobýval v kosmopolitním prostředí, prožíval jsem na vlastní kůži napětí a konflikty. Díky odhodlání zbourat zdi nezájmu a předsudků jsem v roce 2005 uskutečnil první z těchto workshopů. Jsou radostné, interaktivní, stimulující, podporují mezikulturní mentalitu a připravují účastníky na to, aby se stali zprostředkovateli dialogu. Do dneška jsem v mnoha zemích uspořádal pro nejrůznější věkové skupiny přes 150 workshopů – s povzbuzujícími výsledky.“

Co obvykle lidé říkají na tvoje sochy?

„Mým ateliérem už prošly tisíce lidí, od dětí po dospělé, od znalců umění po lidi méně zkušené. Často cítím, jak mi – mimo jiné – pomáhají v mém hledání pravdy. Vidět dojetí lidí, vidět, jak se i nevidomí radují, když si osahají některou z mých plastik, to je odměna za moji námahu a oběti. A to nepočítám mimořádné lidi, jako je třeba režisér Ermann Olmi, který mi řekl: 'Ty vyjadřuješ věci tak, jak jsou, v jejich prostotě a pravdě, a nehledeš efekt, jak to bohužel dělají mnozí umělci, kteří čerpají tu a onde, aby přizdobili sebe sama a vyjádřili to, čím nejsou, a vysvětlili to, co nevědí.“

Za rozhovor děkuje Oreste Paliotti

Silk Road Symphony, dílo z roku 2006.